

ende delafstemning om finansieringsmåden (operative paragraf 3), med 77 stemmer for, 11 imod, medens 20 afstod. Blandt andre de nordiske lande og Israel stemte for, østblokken og Cuba imod, medens blandt andre Frankrig og de arabiske lande afstod. Delafstemningen om finansieringsmåden gav følgende resultat: 61 stemmer for (herunder de nordiske lande), 11 imod, medens 34 afstod. Blandt det forholdsvis store antal lande, der afstod på dette punkt, var de arabiske og mange latinamerikanske og afrikanske lande.

Debatten om UNEF i 5. udvalg fulgte de fra andre debatter om FNs fredsbevarende operationer kendte politiske og finansielle opfattelser hos medlemsstaterne. Den danske repræsentant (*fhv. udenrigsminister Ole Bjørn Krafts*) indlæg er gengivet som bilag 6.

FN's administrative og budgetmæssige fremgangsmåder.

(Dagsordenens punkt 65).

Under 15. generalforsamling nedsattes på canadisk initiativ en arbejdsgruppe på 15 medlemmer med det formål at søge at opstille almindelige retningslinjer for finansieringen af FNs fredsbevarende foranstaltninger. Det lykkedes ikke denne gruppe at udarbejde nogen enig indstilling vedrørende dette spørgsmål til 16. samling. I et forsøg på at bringe nærmere klarhed over en enkelt side af problemet vedtog 16. samling efter at have drøftet arbejdsgruppens beretning at anmode Den internationale Domstol i Haag om en rådgivende udtalelse om, hvorvidt udgifterne til fredsbevarende foranstaltninger henhørte under „organisationens udgifter“. (Pagtens art. 17, stk. 2).

Domstolens responsum forelå til 17. samling og var positivt. 17. samling „accepterede“ i resolution 1854 (XVII) Domstolens responsum, og besluttede videre at genoprette den nævnte arbejdsgruppe, dog således at dens medlemstal udvidedes til 21 under hensyntagen til princippet om passende geografisk fordeling, og gav den til opgave at foretage en undersøgelse af særlige metoder for finansieringen af kostbare fredsbevarende operationer iværksat af FN. Arbejdsgruppen

skulle herunder lægge vægt på følgende kriterier, som havde været fremhævet i en række tidligere resolutioner:

- (a) Sikkerhedsrådets medlemmers særlige finansielle ansvar.
- (b) Særlige egenskaber ved en bestemt fredsbevarende foranstaltning, som kunne tale for en variation i udgiftsfordelingen derved.
- (c) Hver enkelt medlemsstats økonomiske udvikling, og om et udviklingsland har modtaget teknisk bistand fra FN eller ej.
- (d) Medlemsstaternes kollektive finansielle ansvar.

21-magts gruppens beretning forelå til FNs 4. ekstraordinære samling i 1963, hvis hovedopgave var at finde en løsning på finansieringen af fredsbevarende operationer. Gruppen formåede stadig ikke at bygge bro over de politiske og principielle divergenser, men 4. ekstraordinære samling, som tilvejebragte grundlaget for en udgiftsdækning for UNEF og ONUC indtil udgangen af 1963, vedtog også to resolutioner af almindelig karakter om de fredsbevarende operationer.

I resolution A/1874 (S-IV) om de almindelige principper, der skal tjene som retningslinjer for fordelingen af udgifterne til fremtidige fredsbevarende operationer, bekræftedes medlemsstaternes kollektive ansvar og udviklingslandenes adgang til reduktion under hensyn til deres begrænsede betalingssevne. Endvidere opfordrede resolutionen medlemslandene til at yde frivillige bidrag og fastslog, at de faste medlemmer af Sikkerhedsrådet har et særligt ansvar for opretholdelsen af fred og sikkerhed, ligesom også de stater, der er særligt engageret i begivenheder, som fører til en fredsbevarende operation, har krav på en særlig hensyntagen.

I resolution A/1879 (S-IV) anmodede forsamlingen generalsekretæren om at undersøge spørgsmålet om ønskeligheden og muligheden af at oprette en fredsfond. I anledning af sidstnævnte resolution meddelte den danske regering generalsekretæren, at:

1. Det er den danske regerings opfattelse, at FNs fredsbevarende operationer bør finansieres af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres kollektive ansvar for dækning af organisationens udgifter